

CHARLES BUKOWSKI

Az ikrek

hányszor a fejemhez vágta hogy szaralak vagyok és én az
 övéhez hallgasson Brahmsot, tanuljon festeni vagy igyon
 ne a nőkkel meg a dollárokkal tőkölődjön
 de csak ordított, Krisztus szerelmére ha már engem nem

tiszteld legalább az anyád emlékét vagy a hazádat,
 te mindenkit kikészítesz ! . . .

ténfergek a fater házában (amin 20 évi egyazon melóhelyen
 töltött munkája ellenére
 még mindig 8 000 \$ a tartozás)
 nézem elhagyott eldeformálódott, lábai nyomát őrző cipőit
 látom amint dühösen ültetgeti bennük

a rózsáit,
 ő mindig tajtékzott, nézem a cigarettát, az utolsó
 cigarettáját,

az ágyat amin az utolsó éjszakán aludt,
 bárcsak

visszapergethetném az időt, az apád mindig az apád marad
 ha el is megy végleg;

de azt hiszem a dolgok ugyanúgy történnének meg újra
 és nem tehetek róla,

mindig arra kell gondolnom
 hogy a konyha padlóján halt meg reggel 7-kor
 mialatt mások rántottát sütöttek
 banális történet
 kivéve ha veled esik meg.

kimegyek, szedek egy narancsot és lehántom a héját egészen
 a fénylő hártýáig;

a dolgok tovább élnek: a fű szépen nő,
 a napfény megcsillan a köröző orosz műholdon;
 valahol céltalanul ugat egy kutya, szomszédok leskelődnek
 a függöny mögül:

Orfikus napi teendők

---

idegen vagyok itt mindenképpen, és (azt hiszem) némiképp
szélhámos is,
kétségtelen, remekül festett le az öreg fiú (ő és én hegyi
tigrisekként harcoltunk egymás ellen)
azt mondják mindenét valami nőre hagyta Duartéban
– de ez engem hidegen hagy: akkor is ő volt az én
öregem
és már
halott.

bent felpróbálok egy világoskék öltönyt
jobban áll rajtam mint bármi amit idáig hordtam
lengetem a karjaimat akár egy madárijesztő a szélben
annyira nem is passzol rám:
akkor se tudnám feltámasztani ha elfelejteném
mennyire gyűlöltük egymást.

azt mondják, nagyon hasonlítottunk az öregemmel:
akár ikrek is lehettünk volna. a szűnyogháló
előtt ott árválkodtak a virághagymák
ültetésre készen
mialatt én egy 3. utcabeli kurvával fetrengtem az ágyon.

nagyon jó. és most itt állok a tükör előtt
a halott apám öltönyében
és ugyanúgy várom
a halált.

Valami az ügynököknek az apácáknak a fűszereseknek
és neked . . .

megvan mindenünk és mégisincs semmink
némelyik férfi templomban csinálja
mások kettészakított lepkék látványán felizgulva
megint mások Cadillacjeikkel
fektetnek le svédszőkéket
Palm Springsben,
Cadillacek és lepkék,
de az arc szétolvad az utolsó lehelettel
egy gödör mélyén Krisztus Testében.
valami az ügynököknek az apácáknak
a fűszereseknek és neked . . .
valami, reggel 8-kor, a könyvtárban, a folyóban,
mindenhol és sehol.
ott sorjáznak a vágóhíd mennyezetéről lógó kampók,
bármelyik horgot meglengetheted –
egy
    két
        hár
és megragadhatod a 200 \$ értékű halott húst,
és a csontok összeérnek a csontjaiddal
minden és semmi.
de a hófehér csempén lecsorgó vér,
s hogy a sírásók hajnali 5-kor, kávé mellett
pókerezve várják a fűről eltűnő fagyot . . .
valószínűleg nem mondanak neked semmit.

megvan mindenünk és mégisincs semmink –
napok, borotvaélen táncoló napok akár képtelenül büzlő
elmocsarasodott folyók – szarnál undorítóbbak;
fásultságba fulladt sakktábla napok lépésekkel és ellenlépésekkel
a győzelem vagy a vereség értelmetlenségének közönyével;
végtelen hosszú napok melyek miként görnyedt összvérék
vonszolják terheiket hőségtől kiszikkadt emelkedőn a csúcsra
ahol egy elmebajos ül kékszajkók és ökörszemek között
hálójában egy szerencsétlenül arra tévedt pelyhes verébbel.

Orfikus napi teendők

---

remek napok, boros, ordibálós vidám napok,
verekedésekkel a sikátorokban, asszonyok kövér lábaival
derekad körül miközben beleid temetői sóhajokat hallatnak.
az arénában gyémántként vakító jelek ordítják
Capri Mama, és a földből kisarjadó ibolyák is mind azt sugallják
felejtse el a halott katonákat s felejtse el a szerelmeket is melyek
kifosztottak.

napok mikor a gyerekek jópofa dolgokat mondanak
erőlködve próbálván megértetni magukat kézzel-lábbal
miközben étellel teli testük le-föl rohangál mindenféle
kötöttség fizetési csekkek ideálok vagyontárgyak
és kisszerű előítéletek nélkül.

napok amikor képes vagy hosszasan sírni
egy szobában bezárt ajtók mögött, napok
amikor nevetni tudsz egy nyakigláb kenyeresfiún
napok melyeken csak bámulod a sövényt. . .

és semmi és semmi. napok
főnökök napjai, csökkent férfiakké nagy lábon élő
büdös leheletű varangyoké, hiénáké,
férfiakké akik úgy sétálnak mintha a dallamot még sohasem
találták volna fel, akik azt gondolják felvenni
és kirúgni embereket de közben profitálni belőlük fasza dolog,
férfiakké akik drága feleségekkel s 160 holdnyi illetéktelenek ellen
fallal körbezárt parlagon heverő telkekkel
nagyfújászkodnak és legyenek bár istenverte hülyék
megölhetnek, és a törvény őket fogja felmenteni, mert ilyen a törvény
férfiakké akik 30 láb széles ablak előtt állva mégsem látnak
semmit akik körbehajózzák a világot úgy hogy közben nem
veszik ki kezüket a mellényzsebükből férfiakké,
akik nyáladzásukban angolnához meztelen csigákhoz hasonlatosak,
lehangoló . . .

és semmi. megkapod a borítékot a béreddel
a kikötőben, a gyárban, a kórházban, a repülőgépszerelő
csarnokban, a pénzverdében, a borbélyműhelyben,
egy olyan munkahelyen amit sohasem akartál igazán.
és kibuggyan belőle a jövedelemadó, a betegség, a szolgálalkúség,
a kicsavart kar, a betört fej – mint egy szétfeslett öreg párnából.

mindenünk megvan és mégisincs semmink.
néhányan egy darabig egészen jól elvannak
aztán egyszerre összeroppannak.
tönkre teszi őket a hírnév a csömör a rohanás
a rossz táplálkozás a kék szempár a gyerek
az új autók a Svájcban síelés közben eltört gerinc
az új politika az új asszony a természetes hanyatlás –

a tegnap megismert fickó aki bármelyik kurvával megállás nélkül
lenyomott tíz numerát és képes volt egyfolytában átinni 3 napot 3 éjszakát
ott a Sawtooth hegyeknél mostanra tán lepedőbe csavarva fekszik egy kő alatt
keresztül a feje fölött vagy delíriumban fetreng vagy épp bibliát csomagol
tán golfszatyrot tán akatáskát cipel: elvesznek! – elvesznek mind
akikről sohasem gondoltad volna.

napok mint ez is. mint a mai napod.
talán az eső épp megpróbál becsorogni hozzád az ablakon.
mit látsz ma? mit? hol vagy? a legjobb napok
néha az elsők néha a középsők néha az utolsók. de a tétlen napok
se rosszak önmagukban. se az európai templomok fényképei a képeslapokon
se a múzeum viaszfigurái. élettelenségükben ijesztőek de nem rosszak.
vagy gondold csak az ágyúra. a reggeli pirítóásra
a kávéra ami elég meleg ahhoz hogy emlékeztessen
még megvan a nyelved. a 3 cserép muskátlira az ablakban, megpróbálnak
rózsaszínűek és csak muskátlik lenni. ne csodáld hogy néha sírnak a nők,
s hogy az öszvérek nem akarnak felmenni a hegyre.
egy detroiti hotelszobában a cigarettád keresed? még egy jó nap.
legalább is egy egészen kicsike abból.
nézd a nővéreket amint kijönnek műszak végén.

Orfikus napi teendők

---

elegük van. nyolc nővér különböző nével és étellel –
nézd amint átsétálnak a parkon. némelyikük kakaót
szeretne és újságot, némelyikük forró fürdőt, némelyikük csupán egy férfit,
s némelyikük ma már gondolkodni sem akar.
minden és semmi.
boltívek és zarándokok, narancsok és csatornák,
antitestek és papírsebkezős
dobozok.

de a legtisztességesebb napban is
éreződik valami az urnák hamvainak felszálló könnyű füstjéből
és a harci repülő dobozba zárt hangjából
s ha végigfuttatod ujjaidat
az ablakpárkányon
piszkot találsz, és lehet hogy földet is.
és ha kinézel az ablakon megint ott lesz
egy újabb nap, és megöregszel majd és csak bámulsz
és bámulsz
és egy kicsit szívni fogod a fogad és motyogni fogsz:
bizony bizony nem nem lehetséges

némelyötök szemérmesen csinálja majd
némelyötök pedig szemérmetlenül
mindenütt.

Arra születtem hogy rózsákat törjek a halálhoz vezető
ösvényen

folyómedernyi átokként
örvénylenek ki-be könyvekből ajtók mögül
sírokból a rózsaszínbe öltözöttek
a jólfésültek a belefáradtak a kutyák
és Vivaldi

2.

elszalasztottad a macskák csetepatéját
a szürke idegesen rángatózó farokkal
belekötött a feketébe
amelyik láthatóan nem értékelte ha zaklatják
a szürkére vetette magát
megpofozta ráfújt elfutott megállt
megvakarta a fülét
és egy levegőben sodródó szalmaszál után kapott
(legyőzötte de bosszút forralva elsompolygott amaz)
míg mindezek alatt egy másik egy fehér
a kerítés oldala mentén kergetett
egy szöcskét és valaki lepuffantotta
Kennedyt.

3.

a szálak összefutási pontjának
megtalálásához legjobb út
megfelelkezni mindenről ami ésszerű
ami most burjánzik
talán sohasem válik élővé
s meghalhat hosszú időre ami élet
lehet embernél erősebb egy nyakra hurkolt kötél
az nem szenved és nem hallgat Brahmsot
de Brahms gyilkosoddá válhat
ha be vagy zárva egy kalitkába
rácsok közé mindörökre.
bevillan az öregem

Orfikus napi teendők

---

aki dühös lett mert nem izzadtam miután
több mint kétszer lenyíratta velem a gyepet
mialatt szerencsésebb társaim fociztak
vagy faszukat verték egy garázsban,
ezért a bal lábamhoz vágott
egy 2 x 4 inches fahasábot,
van ott egy ér ami kitüremkedik azóta is
a hasábot felemeltem behajítottam
a gyönyörű rózsái közé
majd hozzábecstem eléálltam és nem izzadtam
és 25 év múlva eltemettem.
ezer dolláromba került:
erősebb volt mint én.

4.

s most újra látom a folyót
a naiv kissrácot
keresztülúszni a kékségen
és anyámat amint leveti a harisnyáit
és sírni kezd.
kellene az autómra két új
első gumi.

Írtam volt legutóbbi berúgásom kalapácsütéseinek
alatta

égő pokolként
résnyire nyitott szemekkel
alsógatyában
botorkálok,
kint motoros bunkók száguldoznak,
s az eső fiatal lányként
egyre távolodik,
a házak zászlókként hullámzanak
telve részeg barmok skandalásával,
a Spanyol Bikák
a Spanyol Bikák
győznek
nyeretlen kétévesek
én pedig magányos vagyok akár a falevelek
akár egy tengerfenéken mászkáló rák
magányos, mint a szerelmem
egy öregedő asszony
aki kifestett arccal
ugrókötelezik
újraéledve mint Hemingway fenyegetően ijesztő ujjai a ravaszon,
mint Kid Gavilan akit újfent izgalomba hoznak a tavaszi jácintok,
és szomorú vagyok szomorú vagyok szomorú
mert előbb-utóbb felzabáljuk egymást
de szerencsére sok jobb megoldás közül választhatunk:
példának okáért ezek a liliomfehér ujjak kiolthatják a szellem fényét
bármelyikünkét akik sötét szobáinkban
magányosan üldögélünk hétfő reggelenként
mialatt az elnökök dicsőségről, kultúráról hablatyolnak
és felajánlkoznak;
ó rücskös, narancs arcú hold
csak sóhajtozom a fényedben,
mialatt üvegem alján keresztül felrémlik
amint a mezőkön fekete olajkutak himbálják büzlő karjaikat
rózsák magvait is kisajtolván
a részvények osztalékáért,
lesújtó látvány:

Orfikus napi teendők

---

miként a használt autók halmái a roncstelepeken
a kimustrált, sakkozó öregek a parkban
a nők beárazott lábai és mellei,
a bankhaszonra idomítódott férfiak
akiket drága kurvák szimfóniája kísér,

és míg a világ egyharmada éhezik
én elég szemét vagyok
hogy csupán önnön halálom miatt aggódjak
(miként a majmot lefoglalja saját bolhája)
és hogy levert legyek, mert a férfiasságom gúzsba köt,
megaláz, amikor olyan kevés időm maradt hogy megértsem a lényegét,
és fogytán a borom is
(és emberek közé kell mennem tarhálni, piások közé
vagy a boltoshoz egy olyan verssel amit előre tudom
sohasem fognak kinyomtatni)
miközben egy avantgarde zeneszar hangjai szólnak a rádióból,
meg hogy valaki késsel keresztülszúrt valakit
aminek jelentése számomra csupán annyi hogy a másik bizonyára
tiltakozott a halál ellen,
gyakorta vizsgálgattam halottak arcát
és a szívem megszakadt
és tudni akartam miért,
és magyarázatként mindig csak a szeretet maradt,
és újra a kérdés:
MIÉRT?
Wagner hiánya
megrázó,
s hogy Van Gogh nem láthatja a cipőfűzőit meg a tócsákat
ezen a gyönyörű napon
az is,
de jobban hogy azokat akiket
eleddig ismertem nem tudom megérinteni
többé már soha;
a hülye vagyok aki egy burleszk
zenés komédia első sorában ülök
magamba dolgozva fényt dalokat táncokat
egy gyerek
aki szívószálon málnaszörpöt szürcsöl
de valahogyan mindig kívül reked,
a félelmetes ember az acél ember

aki még hisz a pénztárca szentségében
a kötelékekben, az ünnepekben
Karácsony Újév Július 4 szentségében
egy másfajta élet megjelenítésével vacakolva
fiókban heverő páratlan kesztyűként
amibe beleakadnak néha
s olyankor ökölbe rándul
és ha elő is keresnék valaha a párját:
akkor is túl késő lenne.

láttam férfiakat Észak Karolina hegyeiben
nyálas pojácákat
papokként pózolni
és találkoztam igazi férfiakkal kocsmákban börtönökben
jó emberekkel akik nem színleltek
mert tudták a pózolás hamis
mint a kanári a szegfű a tenyérbe simuló bankjegy
a halottakhoz írt versek a 30 dolláros függöny
meg az értelmetlenül lakásra és unalmas rejtvényekre
pocsékolt idő,
ők tudták hogy a vers a kés
a baromfiudvar szemétdombján pöffeszkedő kakas
a kéz kézben kivirágzó szerelem
eltűnik elsüllyed
s hogy az apró szükségletek csecsebecsék gesztusok
mennyire értelmetlenek;
ez a pokoli tűz kikészít
miközben ölebek tipegnek az utcákon,
ácsok tüsszentenek,
és a borbély cégére Napnak képzele magát,
gyere te simogató fekete szél, te autó-lökhárító
nemsokára úgyis keresztülvágok a Normandia sugárúton
ezen az istenverte estén
ami olyan szárnalmas akár egy leejtett és kinyílt széthasadt bélésű koffer,
végre megláthatnám merre jársz megtudhatnám hová lettél,
átmegyek tudós zsidó barátom üzletébe,
s megpróbálok kiokoskodni belőle egy újabb üveggel
neki
magamnak
és
mindannyiunknak.

A veszteség, a veszteség, a veszteség

a violák úgy integettek mint Norfolk kurvái
a vonatból,
Virginia gyönyörű lány volt szép hosszú
combjain
szorosan tapadó nejlonharisnyákkal
(visszérhajlamát
még holland dédapjától örökölte
ki naponta 13 liternyi sört
döntött volt magába anno)
és most íme, Virginia meghalt
útban kelet Pennsylvania felé
az egyik vagon férfitáskájában
hol is 20 dolcsiért
három enivalóan édes harvardi fiúcska kérésére
éppen rágyújtott egy cigire
hogy fotón örökíthessék meg
amint (alsó) ajkaival elpöfékeli,
midőn hangtalanul rátámadt a (ki tudja miféle módon)
szállítóketrecéből elszabadult
feldühödött bulldog
amelyet láthatóan arra idomítottak
hogy áldozatát olyan észrevétlenül cserkésze be mint
Normandiát
Jeanne d'Arc
miképp
valamely drága üdülőhely partját
a tenger hullámai,
vagy kezeim finom ujjaidat
célratorően akár egy baloldali politikus az elnöki széket
abban a hiszemben hogy az atomelrettetés
Krisztus Tűzszekere
véres álmokat szöve az új élettér új emberéről
megfelekedezvén a végítélettről:
összetévesztve a társadalom biztonságát
egy ágytál vagy egy köpöcsésze
napi biztonságával.

